

Derimod er det nok muligt, at der vil fremkomme nogen Uenighed, naar der bliver Spørgsmaal om Vilkaarene, hvorpaa de nu skulle gaa over i Statens Besiddelse, og hvorledes den hele finansielle Stilling vil blive, naar denne Transaktion iuærksettes. Den sidste ærede Taler antydede allerede, at der kunde blive reist Vanskeligheder og Indsigelser fra Medlemmer her i Thinget, som vilde være Betænkkeligheder ved at binde saa store Beløb i dette Foretagende og i et saa stort Omfang beslaglægge de løbende Indtægter for den kommende Tid, at dette mulig vilde kunne blive præjudicerende for andre, efter deres Formening, lige saa vigtige eller vigtigere Interesser. Jeg forstaar imidlertid ikke ret, hvorledes det ærede Medlem kom til det Resultat, at det her dreiede sig om en aarlig Udbetaling af 2½ Mill. Kr. Thi det maa jo dog erindres, at man tillige faar Indtægten af Jernbanerne, og at der altsaa kun kan blive Tale om at udbetale, hvad der vil kræves Mere, end Indtægten udgjør, for at forrente og amortisere de Obligationsbeløb, der gives i Bytte for Aktierne. Den paaregnede forøgede Udgift vil altsaa ikke være nogen umiddelbar Følge af Transaktionen; men det ærede Medlem tænkte sig, at man ved andre Anlæg, ved forskjellige Forandringer med Hensyn til Driften osv. vilde komme til større Udgifter. Deri er jeg tildels enig med det ærede Medlem, og jeg skal ret strax berøre dette nærmere. Spørg vi, hvorledes den finansielle Stilling bliver ved denne Transaktionsfuldbyrdelse, vil det, efter det fremsatte Tilbuds Bestaffenhed, være ret klart, at dersom der kun var Tale om at ombytte Aktierne med Statsobligationer, vilde Statens løbende Indtægter ikke væsentlig paavirket i den nærmeste Tid af en saadan Transaktion, men maaste nok, som det ærede Medlem antydede, af dens Konsekvenser; selve Transaktionen vilde blot have tilfølgende, at man kom til at udbetale et Beløb i aarlig Forrentning, som paa det Næste vilde svare til den Indtægt, som Jernbanerne paaregnes at give i Diebliffet efter deres nærmeste Fortid at regne. Forholdet er jo imidlertid nu dette, at Regjeringen foreslaar at indløse Aktierne ikke med almindelige Statsobligationer, men med amortisable Statsobligationer, og at disse Obligationer skulle amortiseres i Løbet af 20 Aar. Herved fremkommer der da en betydelig Merudgift, som neppe i Diebliffet kan angives nøjagtigt. I det Hele maa det jo bemærkes, at de Læl, hvormed man opererer i denne Sag, ikke ere fuldstændig nøjagtige; thi der foreligger jo ikke Oplysninger om, hvor stor en Del af Arbejderne paa Havnebanen der er udført, og hvor stor en Del der som Følge deraf er tilbage at udføre, og det vides derfor heller ikke, hvor stort det hele Aktiebeløb vil blive, naar de Anlæg ere færdige, som nu ere under Arbeide. Det har imidlertid i og for sig ikke Stort at sige, om Beløbet bliver lidt større eller lidt mindre; thi

det, som det dreier sig om her, er jo Forholdet mellem to Beløb, der samtidig ville forandre sig i samme Retning. Naar nu ærede Medlemmer ville mene, at denne Amortisation altsaa vil paaføre den løbende Indtægt i det følgende Aar en ret betydelig Udgift, og af den Grund kunne være mindre tilbøielige til at stemme for det foreslaaede Kjøb, maa det dog erindres, at der i og for sig ikke vil være Noget til Hindet for, at Staten til ethvert Tidspunkt, naar den finder det hensigtsmæssigt, kan tilveiebringe det Beløb, som aarlig skal betales, ved Udstedelse af Obligationer, og forsaavidt den kan dette, vil altsaa den finansielle Status, forsaavidt angaar den løbende Indtægt og Udgift, ikke paavirket af Kjøbet. Jeg for mit Vedkommende finder det nu rigtigt, som Regjeringen har foreslaaet, ialfsald foreløbig at iuærksette Amortisationen kontant, fordi vor Status i Diebliffet er en saadan, at det efter min Opfattelse vil være rigtigere at anvende dette aarlige Beløb heril end at henlægge det i Kasseebeholdningen. Jeg vil blot fastholde, at der i og for sig Intet er til Hindet for, at man paa et hvilket som helst senere Tidspunkt, naar man vilde finde det hensigtsmæssigt, kunde gaa over til at tilveiebringe Beløbet ved Udstedelsen af Statsobligationer, thi Diemedet dermed er jo kun at afløse en anden Art af Statsobligationer. Derimod vil det ganske vist blive Tilfældet, som allerede den forrige Taler antydede, at Konsekvensen af dette Kjøb vil blive en større aarlig Udgift for Staten. Thi paa den ene Side kan det ventes og antages, at der vil foregaa saadanne Forandringer i Driften, at Indtægten snarest bliver noget mindre, og paa den anden Side maa det jo efter den Opfattelse, jeg nys gjorde gjældende, netop være Forudsætningen for dette Kjøb, at man som Konsekvens af dette gaar til forskjellige mere eller mindre kostbare Anlæg, der ikke umiddelbart vilde forrente sig. Men min Opfattelse er rigtignok tillige den, at disse Anlæg under alle Omstændigheder maa og bør komme i den nærmeste 20 Aar, og at det, under hvilken Form det sker, og paa hvilken Maade man end ordner Forholdet, til Syvende og Sidst, dog bliver Staten, som kommer til at betale disse Anlæg, forsaavidt de ikke ere af en saadan Bestaffenhed, at de kunne forrente sig. Jeg skjønner derfor ikke, at dette Kjøb af Banerne ved den Konsekvens, det saaledes drager efter sig, vil bidrage til i nogen væsentlig Grad at forandre Forholdene, saaledes som disse dog efter min Opfattelse ville stille sig i en nær Fremtid. Der vil altsaa kun ske Tab paa det ene Punkt, jeg nys berørte, nemlig, at Driften vilde kunne ske paa en saadan Maade, at den ikke gav et saa stort Udbytte som nu. Jeg anser dette for sandsynligt; men det maa dog erindres, at Grunden dertil vil være den, at Samfundets Krav i forskjellige Retninger da ogsaa vilde blive bedre fyldstgjorte, end de formentlig nu blive ved den nuværende Driftsplan, og at der tillige vilde blive